

Spørgsmaalet om Obbefær kom for, sandt ligesom vi, at det dog var Synd at stille dem ad, som gjerne tilfammen vilde være. Nu mener jeg, at om vi end ikke vidste nogen nærmere Bessed, vi dog ikke kunne tvivle om, at der mellem de 12,000 Medborgere maatte være langt flere end dette ene Hundrede i Obbefær By, som vilde finde sig meget brøstholdne ved at omlægges under fæstvigst Lovgivning og Bestyrelse, og vi burde da vistnok under alle Omstændigheder have udsat denne Sags endelige Behandling, indtil de Paagjældende kunde faae baade Tid og Leilighed til at yttre sig derom. Nu traf det sig imidlertid saa heldigt, at jeg samme Morgenstund, da dette Forslag allerede stod paa Dagsordenen til 3die og sidste Behandling, modtog en Skrivelse fra 4 Sognefogder i Hvidding Herred i de blandede Districter, nemlig Thygesen i Skjærbeck, Hansen i Riisbye, Christensen i Raahede og Krog i Søndernis, som eenstemmig bevidne, at det først er ved Forhandlingerne her i Folkethinget, at de ere blevene opmærksomme paa Udstrækningen af den paatænkte Forandring, og nu eenstemmigen bønfaalde om, at den endelige Afgjørelse maatte opsættes til næste Rigsdag (Hør! Hør!), da det vilde falde dem let at bevise, at enhver danst Beboer helst vil leve under de gamle Forhold (Hør!). Derfor Formanden tillader det, skal jeg gjerne oplæse Brevet, som kun er kort. Det lyder saaledes:

„Belærverdige Hr. Pastor!

Vi undertegnede Sognefogder tillade os at meddele Dem Følgende:

Bed at læse Folkethingets Behandling om Forandring i Lovgivningen i det blandede District Syd for Kongeaaen, glædede det os, at De med Flere yttrede: at om nogen danst Borger ved denne Forandring kom til at miste sine borgerlige og politiske Rettigheder, da havde vi

ingen Ret til at stille ham derved, og haabe vi derfor, at den danste Rigsdag ei vil tillade den tilfattede Forandring, hvorved vi, som forhen have hørt aldeles under Kongeriget, fremtidig vilde miste endeel af vores gamle Rettigheder, saavel i borgerlig, som i politisk Henseende.

Et Bevis paa at dette Duffe er det almindelige her paa Egnen er, at Kammerherre Spønneet i Maret 1840 i ethvert Sogn lod spørge, om de ønskede nogen Forandring, hvortil der overalt blev svaret benægtende.

Hvis det var muligt at den endelige Afgjørelse maatte opsættes til næste Diæt, vilde det være os let at bevise, at enhver danst Beboer helst vil leve under de gamle Forhold.

Vi have den Tillid, at De, med Deres lyse Aand og kraftige Villie, vil i den danste Rigsdag, paa vores Begne paatale vor Ret“.

Den 29 Januar 1857.

Thygesen i Skjærbeck.	Hansen i Riisbye.	Christensen i Raahede.
	Krog i Søndernis.	

Derfor skal det først og sidst være paa de Paagjældendes Begne, at jeg foreslaaer og indstiller til det høitærede Thing, at det dog skeer, som de begjære og vist begjære med den fuldeste Ret, at den endelige Behandling af dette Lovudkast udsættes, indtil de Paagjældende have faaet Tid og Leilighed til at yttre sig om en Sag, der angaaer, hvad der for dem baade som Mennesker og som Borgere er af allerhøieste Vigtighed.